

діалекті: *гівняк* (*гівняр*) ('гнійний жук') [СЛГ: 46], *суха муха* ('муха з кольоровими п'ятнами на крилах') [СЛГ: 277], *мишця* ('комахи, що харчуються соком рослин') [СЛГ: 155], *папоротняк* ('комаха, що живе на папороті') [СЛГ: 202].

Загалом у "Словнику лемківської говірки" П. Пиртея ми виділили дев'яносто ентомологічних назв (0,7 % від загальної кількості лексем). Більшість ентомологем мають відповідники (з можливими фонетичними варіантами) у західнополіських говірках. Цей факт підтверджує, що лемківський діалект – один з українських і не втратив своєї автентичності за довгі роки функціонування поза межами України. Трапляються також лексеми, змінені під впливом польської мови (*ницола*, *пайонк*, *пайончина*, *каралюх* тощо), але, якщо говір розвивається на чужомовній території, то такого впливу йому не уникнути (пор. вплив польської мови на західнополіські назви, що побутують на Підляшші: *храбушч*, *пайонк*, *пендрак*, *карарук* та ін.).

Список умовних скорочень назв районів, областей і країн

Б – Республіка Білорусь

Бр – Брестський район

В – Волинська область

К-К – Камінь-Каширський район

Лбш – Любешівський район

Любл – Люблінське Воєводство

Мн – Маневицький район

П – Республіка Польща

Шц – Шацький район

ЛІТЕРАТУРА

Аркушин: Аркушин Г. Словник евфемизмів, уживаних у говірках та молодіжному жаргоні Західного Полісся і західної частини Волині. – Луцьк-Люблін, 2005. – 199 с.

Залеський: Залеський А. М. Найбільш західний український говір // Культура слова. – К.: Наук. думка, 1987. – Вип. 33. – С. 68-71.

Лесів: Лесів М. Українські говірки у Польщі. – Варшава: Український архів, 1997. – С. 9-82.

СЗГ: Аркушин Г. Словник західнополіських говірок: У 2-х т. – Луцьк: Ред.-вид. відд. "Вежа" Волин. держ. ун-ту ім. Лесі Українки, 2000.

СЛГ: Пиртея П. Словник лемківської говірки – Legnica-Wrocław, 2001. – 345 s.

Філак 1997: Філак І. Ентомологічна лексика українських говорів району Карпат: Автореф. дис... канд. філол. наук: 10.02.01. – Ужгород, 1997. – 23с.

Lyudmyla Chyruk. Parallels Entomologists of the Lemckivshina and Western Polissya

In the article the names of insects which are spread on the Lemckivshina and Western Polissya are compared. It is set that part of these names functions parallel. On the names of insects of Lemckivshina the Polish names have an influence.

Key words: Lemckivshina, Western Polissya, the names of insects.

Наталія ХІБЕБА (Львів)

© 2009

БОЙКІВСЬКО-ЛЕМКІВСЬКІ ПАРАЛЕЛІ У ВЕСІЛЬНІЙ ЛЕКСИЦІ

У статті проаналізовано назви матеріальних елементів весільного обряду в бойківських та лемківських говірках, лексику, що відтворює бойківське та лемківське весілля в об'єктному вияві. Окремлено спільні та специфічні діалектні утворення.

Ключові слова: лексема, лексико-семантична група, весільна лексика, бойківські говірки, лемківські говірки.

Для структури українського весільного обряду характерне розмаїття регіональних особливостей, що пов'язане зі специфікою матеріальної та духовної культури різних етнографічних груп. Інваріантна модель весілля зумовлює спільність діалектних назв, які його номінують.

Останнім часом з'явилася низка розвідок, які присвячені діалектним лексичним паралелям у різних тематичних групах, зокрема гуцульсько-бойківсько-лемківським діалектизмам [Барчук] та ін. Об'єкт нашого зацікавлення – весільна лексика, зокрема лексико-семантична група „Назви матеріальних елементів” – назви викупу, подарунків, приданого; назви одягу та взуття наречених; назви весільних атрибутів; назви музичного оформлення обряду; назви весільних страв та напоїв. Ці номінації тісно пов'язані з народними віруваннями, релігійно-міфологічними уявленнями, традиціями бойків та лемків, що дає змогу з'ясувати специфіку обрядової лексики цих говорів карпатського регіону.

Для виявлення лексико-семантичних паралелей та відмінностей використано експедиційні діалектні записи з Бойківщини [ЗА], відомі словники бойківських та лемківських говірок, етнографічні описи весілля початку ХХ ст. [Антоненко; Гнатюк] та сучасні записи [Говірки; Зборовський]. На жаль, лексичний матеріал, який репрезентує денотати весільного обряду лемків, у доступних джерелах представлений недостатньо, що ускладнює порівняльний аналіз і, звичайно ж, потребуватиме подальшого дослідження.

У бойківських та лемківських говірках на позначення обрядової оплати за наречену – грошової чи символічної – відзначено слово *викуп* [Лемківщина: 80]. На підставі мотиваційної ознаки ‘дія’ утворено назву *відступне*, яка в досліджуваних говірках формує семантичну опозицію за просторовою ознакою: бойк. ‘викуп місця за весільним столом’ [Мисевич: 25] || лемк. ‘викуп місця на шлюбному ложі’ [Лемківщина: 85].

В обох діалектах відзначаємо архаїчні номінації, пов'язані з назвами грошових одиниць: бойк. *таляр* ‘гроші, які парубчаків давав наречений як викуп місця за весільним столом’ [Весілля: 98], *дукат червоний* ‘викуп за місце на весільному ложі’ [Мисевич: 25] || лемк. *зе^{pl}лений тал'ар* ‘гроші як весільний подарунок для нареченої’, *дукат*, *дукат чар'вені* ‘викуп у свашок нареченої місця за весільним столом’ [Українські: 178, 179].

Широкий семантичний обсяг у досліджуваних етнововних континуумах мають лексеми з коренем *дар-* на позначення весільних подарунків [ЗА; Rieger: 43]. Назву *дарунок* ‘рушник, який дарує наречена нареченому під час сватання’ зафіксовано в говірках лемківсько-бойківського суміжжя [Lewicka: 127].

Для номінації подарунка, який наречена дарує матері нареченого, свекрусі, у бойківських говірках вживають лексему *балец'* (більшість нараторів старшого віку словом *балец'* називає біле полотно або хустину, яку дарує наречена свекрусі; представники молодшого покоління – будь-яку іншу реалію як весільний подарунок, що свідчить про розширення семантики слова). Назву *бал'ц'і* ‘подарунки найближчій родині’ зафіксував О. Горбач у південнолемківських говірках [Горбач: 588]. Як свідчать опрацьовані джерела, в обох діалектах слово функціонує зі значенням ‘весільний хліб’ (хоч автор кваліфікує його і як специфічну лемківську назву обрядового хліба).

Назва *в'іно* поширена в обох говорах на позначення приданого [ЗА; Барчук: 135; Горбач: 564; Rieger: 141; Rudolf-Ziółkowska: 308]. Зазначимо, що М. Онишкевич подав кілька значень слова *віно* в бойківських говірках: ‘придане, у яке входять земля, гроші, худоба, вівці’, ‘придане, до складу якого входять, окрім грошей, худоби, овець, землі, ще одяг, посуд та господарські речі’; ‘придане, в яке входять тільки одяг, посуд і сільськогосподарський реманент’ [Онишкевич I: 129]. Натомість доступні джерела не дають змоги окреслити семантичної структури цієї лексеми в лемківських говірках. Хоча, як стверджував І. Максимчук, слово *вяно* на Західній Бойківщині не відоме, а характерне для лемківського говору [Максимчук: 19]. Зі значенням ‘давати придане’ в досліджуваних говорах фіксуємо деривати: бойк. *в'іну(о)вати* [ЗА; Онишкевич I: 129] || зх.лемк. *звінувати*, *wianowaty*, *wianuwaty* [Пиртей: 112].

Значення ‘придане’ в аналізованих діалектах репрезентує назва *носага* [ЗА; Онишкевич II: 118–119; Lewicka: 179], а в бойківсько-лемківській перехідній говірці засвідчено варіант жіночого роду *посага* [Тищенко: 527].

Ще на поч. ХХ ст. найважливішим складником “віна” був земельний наділ, на позначення якого вживали назви: бойк. *поле*, *два кусні* *пол'і*, *стайка на полу* (‘грядка’, ‘кусок землі’ [Онишкевич II: 248]) || лемк. *два моргі* *пол'а* [Українські: 169]. Зі значенням ‘земля, яку дають у

придане' в обох діалектах відзначено назву *часьць*, яка в лемківських говірках здебільшого не має обрядового значення [Онишкевич П: 364; Латта: 492; Пиртей: 338].

На периферію активного вживання в обстежених говіркових ареалах відходять назви *ск'рин'а* 'придане і його складник' [ЗА; Весілля: 103; Українські: 183] та *лада* 'особисті речі нареченої' [Тищенко: 527].

Фіксуємо також специфічно бойківські назви посагу, зокрема з негативною конотацією: *руб'ятя* 'придане, в яке входить тільки одяг', *шм'ятя* 'небагатий посаг' [Онишкевич П: 118, 194]. Натомість у лемківських говірках ці слова позначають одяг і є загальноновживаними [Rieger: 114, 129; Пиртей: 350].

Назви весільного одягу та взуття наречених у досліджуваних етномовних континуумах не обмежені рамками весільного дійства і функціонують на позначення повсякденного вбрання бойків та лемків. Спеціальних обрядових лексем не виявлено.

Родовими назвами одягу наречених в аналізованих діалектних зонах є спільнокореневі деривати: бойк. *уб'ран'і(е)*, *уб'ір* [ЗА] || лемк. *уб'ори* [Українські говірки: 173].

Як свідчить зібраний матеріал, на позначення елементів одягу нареченої респонденти здебільшого вживають традиційні назви одягу:

- бойк. *сук'е(о)нка*, *сук'енка* *б'іла*, *сук'енка* *б'ілесен'ка*, *ве'сіл'на* *сук'на*, *ве'сіл'на* *сук'енка*, *б'іле* *плат'а*, *плат'а* *доўге*, *дорогоц'ин'е* *плат'а*, *ў'с'о* *б'іле*, *б'ілий* *штател'* [ЗА] || лемк. *біле*, *біле* *плаття* [Східнословобожанські говірки: 70, 72];
- бойк. *бл'уска*, *сорочка*, *сорочка* *ви^(і)шита*, *сорочка* *в'ішвана*, *сорочка* *л'ана*, *сорочка* *б'іла*, *сорочка* *полотн'ана* [ЗА] || лемк. *сор'орчка* *б'іла* [Українські говірки: 173];
- бойк. *с'п'ідниц'і(а)*, *с'п'ідниц'і* *вишвана*, *червона* *перешита* *с'п'ідниц'а*, *с'п'ідниц'а* *б'іла*, *с'п'ідничка* *ша(е)л'і(а)нова*, *с'п'ідниц'а* *шле'нова*, *с'п'ідниц'а* *чорна*, *с'п'ідниц'а* *по кол'іно*, *с'п'ідниц'а* *красна* [ЗА] || лемк. *с'п'ідниц'а* *че'рвона*, *с'п'ідниц'а* *ви'шнева* [Українські говірки: 173];
- бойк. *ле(а)ї'бик*, *кама'зел'ка*, *кама'зул'а*, *кор'сетка* *вишита*, *кат'ран* [ЗА] || *торсет доў'ген'киї* [Українські говірки: 173].

На позначення елементів одягу нареченого на Бойківщині відомі назви *кост'ум*, *сорочка*, *б'іла* *сорочка*, *сорочка* *полотн'ана*, *сорочка* *п'іт* *саму* *шейу*, *в'ішвана* *сорочка*, *доўжанка*, *там'і*, *там'і* *полотн'ан'і*, *раїтки*, *безрукаўка* *вишета*, *за'гартка*, *чи'мерка* з *воўни*, *леї'бик* з *воўни*, *с'і'рак* [ЗА]. Подібні номінації відзначено й у лемківських говірках: *б'іла* *сор'орчка*, *с'подн'і* *б'ілі*, *кор'сет* з *тон'кого* *сук'на* *чорного* *або* *син'ого* [Українські говірки: 173], *вишита* *сорочка*, *гуня*, *чуга*. Лексеми *siraky* 'одяг нареченого влітку', *huta* 'одяг нареченого взимку' відомі в говірках бойківсько-лемківського суміжжя [Lewicka: 180]. Відзначимо, що в бойківських говірках на позначення весільної сорочки зафіксовано спеціальну назву – *с'л'убниц'а* [ЗА].

Зі значенням 'головний убір нареченої у формі вінка' лексеми *в'і'нок*, *в'і'нец'*, *вінец'*, *в'і'ни'ц'*, демінутиви *в'і'ночок*, *в'і'ноїко*, *в'і'ничик* мають широке обрядове застосування і в бойківському [ЗА], і в лемківському [Горбач: 567; Східнословобожанські: 70, 91; Українські: 173; Lewicka: 168] мовних ареалах. Функціонування описових конструкцій *в'і'ни'ц'* з *бар'в'інку* *ўзолочений* [ЗА] та *золотий* *віночок* [Лемківщина: 79] свідчить, що і бойки, і лемки для декорування весільного вінка використовували елементи золотистого кольору. В обстежених говіркових ареалах слово *вінець* позначає вінок, який накладали на голови (чи тримали над головами) наречених під час вінчання [ЗА; Lewicka: 168; Rieger: 141].

Словотвірні варіанти із коренем *корон-* номінують головний убір нареченої до обряду покривання в бойківських та лемківських говірках: бойк. *ко(у)ру'на* [Онишкевич І: 379], *куруна* *зеленийка* || лемк. *корона* [Стельмашук: 173–174].

Спорадично для номінації вінкоподібного головного убору нареченої в бойківських говірках фіксуємо назву *руж'ки*, яка утворена в результаті метонімізації (пор.: *ружа*, *руж'ич'ка* 'штучна квітка для прикраси барвінкового вінка нареченої' [ЗА]). Обрядову семантику лексеми *руш'чка* 'квітка на весіллі' 'весільний букет' [Пиртей: 276] відзначено й у лемківських говірках.

Ареал поширення бойківських назв *парниц'а* [ЗА], *партиця* 'головний убір нареченої після обряду покривання' є і в лемківських говірках [Саварин: 8]. Оскільки в лемків, як зазначає Т. Саварин, *п'арта* часто замінювала вінок [Саварин: 8], то фіксуємо й інше значення цього слова – 'головний убір нареченої до обряду покривання'. Зауважимо, що назва *партиц'і* (*партичка*, *парт'ачк'е*, *парт'ачк'е*, *парти'ц'і*) [ЗА] в бойківських говірках також позначає стрічки, які вплітали

до весільного вінка нареченої чи до чіпця [Українські говірки: 141]. Це вказує про використання убору на різних етапах весілля.

Сучасний головний убір нареченої – невеликий вінок зі штучних білих квітів або корона (діадема) із камінців чи перлин, до якого приєднане прозоре покривало, – в обох діалектних зонах репрезентує лексема *ве(и,⁶і)л'он* [ЗА; Пиртей: 39; Східно-слобожанські говірки: 91].

На позначення головного убору нареченої після обряду покривання фіксуємо в обох говорах назву давнього убору, який символізував про інший статус відданиці, – *ч'і(е)нец'⁰*, *ч'інка*, *о'ч'інок* та демінутиви [ЗА; Гнатюк: 28; Горбач: 648; див. також: Онишкевич П: 362, 370, 372].

Слова з коренем *вит-*, що позначають тонке полотно, яким урочисто на весіллі покривають наречену, функціують в обох діалектах: бойк. *зави'ван'є* [ЗА; Стельмашук: 189] || лемк. *зав'їйка*, *завійка* [Українські говірки: 175, 184]; пор. також: *завой* ‘білий вінець нареченої’ [Горбач: 650].

Головний убір нареченого репрезентують і загальноновживані назви, і обрядові, зокрема бойк. *ша(е)нка*, *баран'кова ш'епка*, *баран'ачка-каракул'ка*, *капел'ух*, *капел'ух с пером*, *капел'ух зако'сиченій пером*, *сивий капел'ух* [ЗА] || лемк. *капел'ух*, *капел'ух зе'лений* [Українські говірки: 173; Lewicka: 132]; бойк. *в'їнок*, *в'їнец'⁰*, *в'їн'ц'і з бер'вінку* [ЗА] || лемк. *в'їнок* [Українські говірки: 177].

Не виявлено спеціальних обрядових назв взуття наречених. Носії обстежених говірок здебільшого називають застарілі назви взуття, наприклад: бойк. *хода'ки(е)*, *хода'ки з овечої шк'іри*, *хода'ки на пр'ачках*, *дереу'їаники*, *обуванц'і*, *вар'Уен'і*, *чоботи х'ромов'і чорн'і*, *шит'і чоботи шк'ір'ан'і з натурал'ної шк'іри*, *оф'їцерки*; також: *чере'вики*, *туфл'і*, *мешти* [ЗА] || лемк. *хо'дачки*, *мешти* [Українські говірки: 173].

У цих говірках на позначення весільних предметів, які тримають чоловіки – наречений, дружба, сватач, діти-підлітки, зафіксовано лексичні варіанти. На підставі мотиваційного зв'язку ‘учасник обряду → атрибут’ утворено назви: бойк. *дружба* ‘неодружений товариш нареченого’ > *дружбівки* ‘палиці, які носили дружби’ [Здоровега: 84] || лемк. *бояр* ‘старший чоловік, який ішов із нареченим по наречену’ > *боярка* ‘прикрашена палиця з ліщини, яка належала бояринові під час весільного обряду’ [Українські говірки: 205]; і навпаки, ‘атрибут → учасник обряду’: бойк. *хорогва* ‘весільний прапорець’ (лемк. *курагов* [Саварин: 8]) > *хурунжій* ‘учасник весілля, який очолював похід нареченого до нареченої’ [Українські говірки: 160] || лемк. *застава* ‘весільна тичка з рушником’ > *застаўнік* ‘старший боярин’ [Горбач: 582]; *копія* ‘весільне знамено’ > *коп'яши* ‘хоругвоносець’ [Лемківщина: 202]. В обох діалектних зонах поширені номінації весільного старости *марша(и)лок*, *маршалко(а)* [Онишкевич І: 431; Rieger: 80] та його атрибута – *маршав(л)ки* ‘палиці, оздобленої барвінком, кольоровим папером і яблуком’ [Мисевич: 16, 17, 18]; ‘палиці, прикрашеної букетом квітів, барвінком, кольоровими стрічками, перев'язаної білим рушником чи білою хусткою’ [Бодак: 189].

Обрядова семантика ‘весільний атрибут у руках нареченого’, ‘весільний атрибут у руках дружби’ характерна і для загальноновживаних лексем: бойк. *со'ки(е)ра*, *со'ки(е)рка*, бойк.-лемк. *сокурка*, *сокура* [ЗА; Lewicka: 159; Rudolf-Ziółkowska: 292], лемк. *сокурка* [Rieger: 120, 137]; бойк. *палиц'а* [ЗА], лемк. *паличі* [Східно-слобожанські говірки: 92], *pałyczka* [Rieger: 137]. Властиво, ці предмети вже втратили свою символічно-магічну функцію і набули ігрового характеру.

Найпоширеніша на Бойківщині та Лемківщині весільна пісня, яка супроводжує більшість обрядодій, – *лат(д)канка* [ЗА; Бодак: 191]. Відповідно зі значенням ‘співати весільні пісні’ зафіксовано назву *лат(д)кати* [ЗА; Латта: 492; Пиртей: 157; Lewicka: 138]. Цікаво, що в лемківських говірках відзначено дериват *ладкальниці* ‘весільні свашки’ [Бодак: 190].

Спільною в обох діалектах є назва *надобран'іч* – ‘мелодія, яку награють музиканти ввечері напередодні шлюбу чи вранці в день шлюбу, запрошуючи гостей на частування’ [ЗА; Саварин: 8].

У досліджуваних етномовних континуумах зі значенням ‘танець, під час якого обдаровують наречених’ відзначено фонетичні варіанти: бойк. *шоров(ан)ий* || лемк. *щоровий* [Лемківщина: 88]. Засвідчено й локальні номінації (бойк. *великий танец'* [ЗА; Гнатюк: 22], *танец' n'ід бал'ц'ом*, *танец' n'ід хусткою* [ЗА], *дарунковий танець* [Зборовський: 21] || лемк. *р'адовий танец'* [8: 637], *молодин танець*, *чепчений танець*, *до чепчин* [Лемківщина: 88].

На підставі мотиваційної ознаки ‘дія’ в бойківсько-лемківських говірках утворено спільнокореневі назви весільного танцю – *вбертанка* [Зборовський: 22], *обéрок*, *обертаний* [Пиртей: 204].

Номінація *коровій* ‘весільний хліб’, яка поширена в усіх українських говорах, є традиційною обрядовою назвою цієї реалії [ЗА; Українські: 173, 174; Lewicka: 135].

Серед багатьох назв весільного хліба, зафіксованих на Бойківщині, деякі з них функціують і в сусідньому лемківському ареалі, а саме: бойк. *с'тул'ники* (майно відданиці мати складала в обрус; окрім усього, що “належитья нареченій”, в'язала *стульники* (‘великі пироги, начинені бульбою’) [Мисевич: 41]) || лемк. *с'т'іл'ник* ‘великий обрядовий хліб’ [Саварин: 7; Українські: 173, 174, 175]; бойк. *ко(а)л'ач*, *ко'л'ач п'летений*, *ко'л'ач шо 'руку п'хати* [ЗА] || лемк. *kołac* [Rudolf-Ziolkowska: 250]; бойк. *хл'іб*, *хл'іб 'голий*, *разо'вий хл'іб*, *хл'іб с:'воїй 'печи*, *хл'іб кружел'ц'ами* [ЗА] || *хл'ін* [Українські: 175].

Проаналізувавши низку джерел із терен Бойківщини й Лемківщини, а також власні записи номінацій бойківського весілля, виявляємо:

- спільні назви, які мають відмінності на фонетичному та граматичному рівнях (бойк. *хорогва* – лемк. *курагов*; бойк. *вбертанка* – лемк. *оберок*);

- лексичні варіанти, наприклад, для номінації нагрудної відзнаки нареченого: бойк. *бу'к'е(і)т*, *в'і'нец'*, *зна'чок* – лемк. *по'к'ретка* [Українські: 173]; весільного деревця: бойк. *дере'їце*, *сосна*, *йа'линка*, *м'ірта*, *к'в'ітка*, *г'ілка* – лемк. *різга*, *ріцка*, *риш'чка*, *рожно*, *рогаль*, *ріжд'жка*, *росічка* [Лемківщина: 78]; весільного хліба: бойк. *ош'чипок*, *у'баранок*, *на'ручник'е* – лемк. *кух*, *підпалок*, *крайник*, *радосниковий калач* [Лемківщина: 78; Саварин: 7]; весільної сокирки: бойк. *бавт*, *гарап* – лемк. *чекан*, *чеканик* [Горбач: 647; Лемківщина: 85]; фати: бойк. *т'ул'* – лемк. *шл'айер* [Горбач: 580], *засл'онка* [Пиртей: 105];

- семантичні варіанти: *балець* – бойк. ‘полотно, яке клали нареченій на шию перед шлюбом’, лемк. ‘придане’ [Горбач: 558]; *відступне* – бойк. ‘викуп місця за весільним столом’, лемк. ‘викуп місця на шлюбному ложі’;

- низка загальноновживаних лексем на позначення весільних реалій у бойківських говірках набуває обрядової семантики; у лемківських – таке значення слів не засвідчено (наприклад, лемк. *капéлюш* ‘капелюх, чоловічий і жіночий головний убір’ [Пиртей: 132] – бойк. *капéлушок* ‘головний убір нареченої до обряду покривання’; лемк. *барáнка* ‘бараняча шапка’, ‘груба велика вовняна хустка’ [Пиртей: 24] – бойк. *бар'ванка* ‘бараняча шапка нареченої’; лемк. *ку'фeр* ‘скриня для святкового одягу’ [Пиртей: 155] – бойк. *ку'фeр* ‘придане’; лемк. *фа'на* ‘прапор’ [Пиртей: 318] – бойк. *фа'ноійка* ‘весільний прапорець’ [Онишкевич II: 328]);

- локальні назви, зокрема бойківські: *дол'а* ‘барвінковий вінок, який підвішують над нареченими за весільним столом або над вікном’, *ко'лотил'ц'і* ‘паличка із дзвінками, яку має дружба на весіллі’; лемківські *треп'ітка* ‘букет молодого на весіллі’ [Горбач: 640], *дарник* ‘ялинка, на гілці якої кожна родичка чіпляла свій подарунок: стрічки, чепці, хустки, полотно’ [Лемківщина: 89] та ін.

Отже, вияв паралелей та локальних особливостей у бойківсько-лемківських діалектних зонах потребує подальших студій на ширшому емпіричному матеріалі, який би репрезентував автентичний обряд весілля із відгомонам архаїчних часів.

ЛІТЕРАТУРА

Барчук: Барчук М. Гуцульсько-бойківсько-лемківські лексичні паралелі в українській літературній мові Галичини середини XIX століття (на матеріалі альманахів „Лірвак з-над Сяну” та „Перемишлянин”) // Вісник Прикарпатського університету. Серія: Філологія (мовознавство). – Вип. XIX–XX. – Івано-Франківськ, 2008. – С. 134–138.

Бодак: Бодак Я. Роль весілля у збереженні лемківської народної культури // Актуальні напрями дослідження Лемківщини: історія, статті, говір / Упорядк.: М.В. Гнатюк. – Львів, 2008. – С. 185–194.

Весілля: Весілля: У 2 кн. / ІМФЕ АН УРСР ім. М.Т. Рильського; Ред.: Є.М. Антоненко. – К.: Наук. думка, 1970. – Кн. 2. – 480 с.

Гнатюк: Гнатюк В. Бойківське весіле в Мшанці (Старосамбірського повіта) // Матеріали до українсько-руської етнології. – Львів: Видання етнографічної комісії, 1908. – Т. X. – С. 1–29.

Говірки: Говірки південно-західного наріччя української мови: Збірник текстів / Упорядк.: Н.М. Глібчук. – Львів: Видавничий центр ЛНУ ім. І. Франка, 2000. – 155 с.

Горбач: Горбач О. Словник діалектної лексики південнолемківської говірки села Красний Брід бл. Меджилаборець (Пряшівщина) // Горбач О. Зібрані статті. V. Діалектологія. – Мюнхен, 1993. – С. 558–652.

Зборовський: Зборовський П. Бойківські весільні латканки. – Львів: Сполом, 2002. – 196 с.

Здоровега: Здоровега Н. І. Нариси народної весільної обрядовості на Україні. – К.: Наук. думка, 1974. – 159 с.

Латта: Латта В. Атлас українських говорів Східної Словаччини / Доопрац. та упорядк.: З. Ганудель, І. Ріпка, М. Сополіга. – Братіслава: Словацьке педагогічне видавництво, 1991. – 553 с.

Лемківщина: Лемківщина: Історико-етнографічне дослідження: У 2 т. – Львів: Інститут народознавства НАН України ім. І. Крип'якевича, 2002. – Т. 2: Духовна культура. – 420 с.

Максимчук: Максимчук І. Деякі інституції звичаєвого права в Старосамбірщині // Літопис Бойківщини. – Самбір, 1939. – Ч. 11. – С. 5–90.

Мисевич: Мисевич О. Український весільний обряд у Бойківщині. – Львів: Наш лемко, 1937. – 89 с.

Онишкевич: Онишкевич М.Й. Словник бойківських говірок: У 2 ч. – К.: Наук. думка, 1984. – Ч. 1–2.

Пиртей: Пиртей П.С. Короткий словник лемківських говірок / Упорядк.: Є.Д. Турчин. – Івано-Франківськ: Сіверсія МВ, 2004. – 364 с.

Саварин: Саварин Т. Лемківські весільні обрядові пісні в міжетнічному контексті: Автореф. дис. ... канд. філол. наук / Львівський національний університет ім. Івана Франка. – Львів, 2003. – 19 с.

Стельмащук: Стельмащук Г.Г. Традиційні головні убори українців. – К.: Наук. думка, 1993. – 236 с.

Східнослобожанські говірки: Східнослобожанські українські говірки. Нотатки до мовного портрета переселенців з Лемківщини: Науково-навчальний посібник / За заг. ред. кан. філол. наук К.Д. Глуховцевої. – Луганськ, 2006. – 109 с.

Тищенко: Тищенко О. Із спостережень над обрядовими номінаціями на українсько-польському порубіжжі // *Ucrainica II. Současná ukrajinstika. Problémy jazyka, literatury a kultury. Olomouc, Univerzita Palackého v Olomouci.* – Olomouc, 2006. – S. 525–531.

Українські говірки: Українські говірки південно-західного наріччя: Тексти / Упорядк.: Н.М. Глібчук. – Львів: Видавничий центр ЛНУ ім. І. Франка, 2005. – 238 с.

Lewicka: Lewicka U. Słownictwo wsi Terka na pograniczu łemkowsko-bojkowskim // *Studia nad słownictwem gwar ukraińskich w Polsce: Łemkowszczyzna i gwary nadszańskie* / Pod kier. J. Riegera. – Warszawa: Wydawnictwo Naukowe Semper, 2002. – S. 107–180.

Rieger: Rieger J. Słownictwo i nazewnictwo Łemkowskie. – Warszawa: Semper, 1995. – 256 s.

Rudolf-Ziółkowska: Rudolf-Ziółkowska E. Dawne słownictwo pogranicza bojkowsko-łemkowskiego (na podstawie zapisów S. Hrabca, J. Riegera, Z. Stieberta) // *Studia nad słownictwem gwar ukraińskich w Polsce: Łemkowszczyzna i gwary nadszańskie* / Pod kier. J. Riegera. – Warszawa: Wydawnictwo Naukowe Semper, 2002. – S. 209–322.

Nataliya Khibeba. Boykiv and lemkiu parallels in the wedding vocabulary.

The names of the material elements of the wedding ceremony in the boykiv and lemkiu dialects, vocabulary that represents boykiv and lemkiu wedding in the objectifying manifestation are analysed in the article.

Key words: *lexema, lexico-semantic group, wedding vocabulary, boykiv dialect, lemkiu dialect.*